

[A. Johansen.]

holdes inden for de givne Rammer. Hvis man tænkte sig, at en eller anden Ulykke ramte Landet, at f. Eks. Halvdelen af Landets Ejendomme brændte og Forsikrings-selskaberne ikke kunde holde dertil, saa var der dog vel ingen, der vilde sige: Ja, men dengang man oprettede denne Forsikring, gik man ud fra, at det skulde holde, og saa er der ikke mere at gøre ved det. Naar der indtræffer Ulykker eller Kriser af ekstraordinært Omfang, maa man indrette Forholdene derefter.

Det kan heller ikke absolut være det principielle Standpunkt, der har gjort sig gældende, for saa var man ikke gaaet med til at vedtage Loven af 13. December 1933. Jeg ved ganske vist, at den ærede Ordfører paa et givet Tidspunkt har sagt noget om, at dengang var man endnu ikke kommet i Trit med Socialreformen, man havde ikke faaet det i Orden ude omkring i Kommunerne. For mig staaer det saaledes, at Kommunerne langtfra endnu er kommet over Starten. De er maaske kontormæssigt set kommet over Starten, men Socialreformen er, hvad angaar Arbejdsløhedsspørgsmaalet, startet paa et meget uheldigt Tidspunkt, under en Krise, der maa bringe Udgifterne langt op over det, der er regnet med — derom behøver der ikke at være nogen Diskussion. De stærkt voksende Udgifter fører let til, at man rundt omkring i Kommunerne faar den Opfattelse, at det ikke er den store Beskæftigelseskrise, men Socialreformen, der er Skyld i alle Kommunernes sociale Ulykker og økonomiske Vanskeligheder. Der kan ikke være Tvivl om, at hvis Socialreformen var traadt ud i Livet paa et Tidspunkt med normal Arbejdsløshed, vilde Arbejdsløhedsforsikringen og Socialreformen have kunnet gaa Haand i Haand, og saa vilde der ikke have været nogen Anledning til at rejse Kritik af den Maade, hvorpaa de virkede. Antallet af dem, som havde opbrugt deres forsikringsmæssige Understøttelse, vilde saa have været ganske minimalt, og Spørgsmaalet om at lade Socialreformen træde til som en Afslutning paa Forsikringen vilde ikke være kommet til at foreligge paa samme Maade som nu.

Den ærede Ordfører (Stensballe) omtalte den Deputation, som modtoges af Udvalget i Gaar, og som i sin Resolution har fremsat ret skarpe Udtalelser og stillet Krav, som den ærede Ordfører ikke mente at kunne være indforstaaet med. Jeg vil gerne have Lov til at sige, at Skotøjsarbejdernes Krav om udvidet Understøttelse

for saa vidt er i nøje Overensstemmelse med Grundtanken i Socialreformen, der jo dog var den — i Tilslutning til dertil knyttede Forsikringslove — at gøre Forsikringsvejen saa lang, som det overhovedet var muligt. Muligheden begrænses af Arbejdernes Evne til at betale, og derfor er der intet som helst galt i, at Skotøjsarbejderne og andre med dem i en vanskelig Situation kommer og siger: Nu maa I udvide Forsikringssystemet noget. Og det er jo egentlig det, Skotøjsarbejderne her kræver: en Udvidelse af den forsikringsmæssige Understøttelse, den Understøttelse, som Arbejderen i Kraft af sin egen Forsikring, hvortil han stadig væk betaler det meste, har Krav paa at faa udbetalt. Jeg ser heri intet som helst Brud paa Forudsætningerne for Socialreformen. Den enkelte Arbejdsløshedskasse har jo Ret til, hvis den har Midler dertil, selv at udbetale Understøttelse, om det saa skal være for alle Aarets 365 Dage. Den mangler blot Midlerne dertil. Man siger hertil: sæt Tæring efter Næring! Man har saa maattet fastsætte et vist Antal Dage, der svarer nogenlunde til det, man har været vant til. Vi lever nu i en Tid, hvor det Arbejdsløhedstal, som vi hidtil har kendt, sættes op til det dobbelte. Det er gaaet noget ned igen, men Arbejdsløsheden er stadig langt højere end tidligere, og saa er der ikke noget som helst unaturligt i, at man yder de arbejdsløhedsforsikrede Arbejdere den Støtte, der ligger i at forlænge den Periode, i hvilken de kan faa den forsikringsmæssige Understøttelse. Der ligger ikke noget galt heri, det er ikke mere, end hvad ethvert Samfund maa føle sig forpligtet til at gøre, naar der indtræder ekstraordinære Tilstande.

Der kan ingen Tvivl være om, at den Omstændighed, at Arbejderne i stort Tal og i længere Tid tvinges til at søge Kommunerne om Socialhjælp, i nogen Grad svækker deres Ansvarsfølelse, medens de, stillet over for det, de forsikringsmæssigt har Krav paa, i højere Grad vil søge at opretholde Livet for egen Regning, opretholde det ved Hjælp af det, de paa forsikringsmæssig Basis kan opnaa.

Der er paa den anden Side heller ingen Tvivl om, at de mægtige Udgifter, som den forøgede Arbejdsløshed, den langvarige Arbejdsløshed, har kastet over paa Kommunerne, til en vis Grad maa præge Kommunernes Indstilling med Hensyn til, hvad de vil yde de arbejdsløse. Derfor er det kun et billigt Hensyn, at man sikrer de arbejdsløse forsikringsmæssig Ret ud over det Tidsrum, der er fastsat i selve Vedtægterne.

Der skrives i Pressen paa mange Maa-